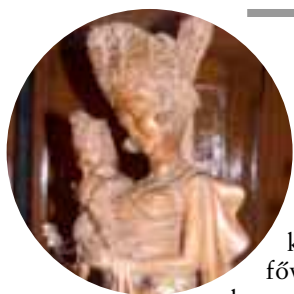

MIKÖZTÜNK ÉL A TESTTÉ LETT IGE

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

Rákoshegyen a missziós Madonna

Nagybőjt idején, március 4-én érkezett a missziós Madonna-szobor a fővárosszéki egyházközségbe, Rákoshegyre. Így a harmadik éve működő imaközösségünk és az egész plébánia húsvét ünnepére a Szűzanyával készülhetett. Legtöbbünket először a szobor különleges szépsége ragadta meg: „Mária és a Kisjézus mosolya, amely békét és örömet, a názareti ház nyugalma sugározza” – fogalmazta meg *Farkas Imréné*, Éva néni. „Tökéletes ötlet az egy darab fából faragottság – mutatott rá *Kozák Attiláné*, Magdi. – Jézus egy testté lett Máriával, miközben emberré lett. A két arc egyazon ragyogásból ered.”

Felgyorsult életünkben nagy felelősség, hogy amíg otthonunkban van a szobor, naponta szánjunk imaidőt a Szűzanyára. „Jött a szorongató gondolat, vajon tudok-e Jézussal és Máriával a hétköznapok rohanásában törődni. Arra kértem, nézzen le rám és az otthonomban megforduló szerettemre, akik ifjú életük teljében még nálam is jobban rohannak. S Mária nem vette le rólunk Isten felé irányító, hűséges és békét sugárzó tekintetét” – mondta *Kozák Attiláné*.

Rá kellett jönnünk, valójában ő az, aki bekapcsolódik a mi életünkbe, aki időt tölt velünk. S sokszor elég volt néhány pillanat, hogy a kapcsolat kialakuljon. „Ahogyan az otthonom és a plébánia között gyalog vittem a szobrot, egy fiatalasszony kérte, hogy a plébániáig ő foghassa a Szűzanyát – mesélte *Nagy Józsefné*, Ági. – Boldogan átadtam, és magamban imádkoztam érte. Egy hét elteltével a fiatalasszony megkeresett, hogy ő is el szeretné vinni

otthonába a „sétáló Szűzanyát”, mert a lánya megdorgálta, miért nem kérte el azonnal. Így sétálunk a Szűzanyával az Eucharisztiahoz, a közöttünk élő Jézushoz, hiszen neki ez a legfőbb óhaja!”

Edelényi-Szabó Zsuzsanna egy másik „véletlen” találkozásról számolt be: „Előttem van annak a kedves ismerősnek az arca, akiről tudtam, nem gyakori vendég a templomban, ám amikor a szobrot meglátta nálunk, csupa könny lett a szeme, sokáig nem tudott megszólalni. Kis idő múlva kórházba került, s amikor újra találkoztunk, megemlítette, hogy imádkozni kezdett. Hiszem, hogy ez Mária hatására történt.”

„Nagy ajándék volt, hogy otthonomba fogadhattam a missziós Madonnát – mondta *Farkas Imréné*. – Éppen azon a héten váratlanul meglátogattak a gyermekeim, unokáim és több ismerősöm. Így együtt tudtuk kérni, nemcsak a magunk, hanem az egész nemzet és az egész világ számára a reményt, a szeretetben és igazságban gazdag jövőt.”

Sokan, sokféle kéréssel fordultunk a Szűzanyához, imádkoztunk a missziós atyáért és testvérekért, családjainkért, hazánkért. De ahogyan *Györgyi Magdolna* megfogalmazta: „A szobor egy távoli világ üzenetét is hozta. A hit összeköti a legkülönbözőbb népeket. Az egész világon élnek keresztények, akik testvéreink, akik ugyanúgy tisztelik, szeretik Máriát, mint mi. A szobor előtt imádkozva azokra is gondoltam, akiktől érkezett.”

Húsvét után a vándor missziós Madonna folytatja útját egyházközségünk tagjai között, a feltámadt Krisztust hirdetve otthonainkban.

Szalontai Anikó (az imaközösség elnöke)

••• MISSZIÓS HÍREK ••• MISSZIÓS HÍREK ••• MISSZIÓS HÍREK •••

■ **AZ ÚJ TARTOMÁNYFŐNÖK BEIKTATÁSA.** Május első napján köszöntöttük új tartományfőnökünket, *P. Juhos Ferencet*, aki ekkor vette át a provincia vezetését. Egyben megköszöntük *P. Német Lászlónak*, hogy az elmúlt periódusban erejét és idejét nem kímélve dolgozott közösségeinkért, és az állami kárpótlásokat kiharcolva felújította a kőszegi Szent Imre Misszióházat és befejezte a tétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Centrum építését, hogy az elkövetkező időszakban minden szükséges feltétel meglegyen a missziós munkára való összpontosításhoz.

Április közepén *P. Antonio Pernia* legfőbb rendi előljáró levelében közölte a magyar tartomány új tanácsosainak listáját, akik segítséget nyújtanak a vezetésben: *P. Szabó Imre* (tartományfőnök-helyettes), *P. Tóth Zoltán*, *P. Fransiskus Magung* és *P. Marselinus Ghie*.

■ **GULYÁS FERENC ATYA JUBILEUMA.** *P. Gulyás Ferenc* idén 65 éves papi jubileumot ünnepel.

Az idős hithirdető nagy érdemeket szerzett Braziliában, majd Ausztriában folytatta lelkipásztori tevékenységét. Most a mödlingi Szent Gábor Misszióház betegosztályának lakója, Isten éltesse, Feri atya!

■ **ÚJ VERBITA HIVATÁSOK.** Három fiatal – egy erdélyi és két magyarországi – kérte felvételét rendtartományunkba, akik két hónap jelöltség után szeptemberben kezdhetik meg az egyéves noviciátust. Isten segítségét kérjük elhatározásukhoz.

■ **MAGYAR JELŐLT A LENGYEL VERBITA RENDTARTOMÁNYBAN.** Nagy örömmünkre szolgál, hogy a régebbi világmiszió országos ünnepe rendezvényeink kedvelt, akkoriban még világi műsorvezetője, *Farkas Gergely* is belép a verbita missziós szerzetesek közé. Lengyel szakos tanár lévén, a lengyel provinciába jelentkezett, ahová fel is vették.

Az örökös missziós miseszövetség kegyelmei

Sajnos a dátumra nem emlékszem, de talán két éve történhetett, amikor is úgy döntöttem, hogy szentmisét fogok mondatni húgomért, aki sajnos szenvedélybeteg.

Az orvosok szinte már lemondtak a változás lehetőségéről; alig telt el hét anélkül, hogy a mentő ne járt volna nálunk. Az addiktológiára szállították, ahonnan gyomormosás után mindig hazaküldték. A húgom korábban nagyon agresszíven viselkedett az egész családdal – sok szenvedést okozva ezzel mindenkinek. Ezért gondoltam, hogy segít rajta, ha a verbita testvérek napi szentmiséket mondanak érte.

Amióta a miseszövetség tagja, húgom megváltozott! Sajnos még mindig alkoholistá, de megszűnt a családdal szembeni agressziója. Nagyon köszönöm a testvéreknek a lehetőséget. Olyan jó, hogy imádkoznak érte, biztos vagyok benne, hogy nem fog elveszni.

B. Katalin

A miseszövetségről bővebben a 15. oldalon!

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@vivamail.hu (Kőszeg)

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány, fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: *P. Juhos Ferenc SVD* tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: *Bukovszki Antal* • Korrektor: *Kállay Sarolta*
Rendi konzulens: *Zabos Róbert SVD*

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét. • Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.

Felelős vezető: *Németh László* ügyvezető
ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal
a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. és
9730 Kőszeg, Park u. 1. (*Zabos Róbert SVD* testvér)

Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-626-0544

Telefon Kőszegen: +36-94-562-205

Adományok, miseszövetség befizetése:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Magyarország missziós terület

„Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok” (1Kor 15,10). Ezt a szentírási idézetet választottam papi jelmondatul két évvel ezelőtt, amikor pappá szenteltek. Nemrég volt. Most, Isten kegyelméből, mint az Isteni Ige Társaságának új magyarországi tartományfőnöke köszöntelek benneteket.

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani Németh László atyának a három év áldozatos munkájáért, és egyben kérem az Urat, hogy jelenlegi pozíciójában, mint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkára helytálljon, és munkája gyümölcsöző legyen.

2006 szeptemberében jutott először a fülembé, hogy engem szeretnének jelölni az elkövetkező három évben tartományfőnöknek. Több rendtársamat is megkérdeztem, hogy ezt tényleg komolyan gondolják-e. A válaszuk igen volt. Meglepődtem, hiszen meglehetősen fiatal vagyok hozzá. Nem számítottam rá. Először azt gondoltam, hogy csak játszadoznak a gondolattal, de amikor megkérdezték tőlem, hogy vállalom-e, ekkor már tényleg komolyan vettem a dolgot. Így imádkoztam: Uram, erre a feladatra méltatlan vagyok, ezért annak add, aki ezzel jobban megdicsőíti nevedet, de ha te is így akarod, hogy én legyek, akkor adj hozzá erőt! 2006. november 20-án hozták nyilvánosságra a szavazás első körének eredményét. Én voltam az első helyen. Ekkor újra megkérdezték, hogy vállalom-e. Mivel a tartomány jelentős része rám szavazott, rendkívüli bizalmat mutattak, ezért úgy éreztem, nem mondhatok nemet.

Az általános elöljárótól, P. Antonio Perniától 2007. február 13-án jött a válasz, hogy az elkövetkező három évre tanácsosaival együtt kinevezett a magyar rendtartomány tartományfőnökévé.

A hír váratlanul ért. Éppen Nádszegen, szülőfalumban tartózkodtam, mert édesapám, aki születésemkor felajánlott az Úrnak, halálos ágyán feküdt. Még megmondtam neki a „nagy hírt” – mert akkor még mindenre reagált – és két nappal utána el is távozott ebből a világból. Még ezt meg kellett várnia! Így érzéseim kavargóak voltak, de a történetekben felismertem Isten akaratát. Ennek így kellett lennie...

Elsősorban az angol nyelvet kell elsajátítanom, olyan szinten, hogy rendünk római vezetőségével tárgyalni tudjak. Némi alapom van, de ez kevés, ezért tovább kell fejlesztenem nyelvtudásomat. Így előreláthatólag még ebben az évben intenzív nyelvkurzuson veszek részt egy olyan államban, ahol a hivatalos nyelv az angol. Ez várhatóan fél év.

Hála Istennek többen is vagyunk már fiatalok a magyar rendtartományban. Igaz, a többség nem magyar ajkú. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy Magyarország missziós terület lett. Itt, Magyarországon a legfontosabb célunk az újraevangelizáció. Ebben kell előrehaladnunk. Fel kell ébreszteni az emberekben a missziós öntudatot. Ezt tesszük a médián keresztül, a missziós hétvégéken, a missziós táborokban, a Cursillo mozgalomban, mindenhol, ahol csak jelen vagyunk.

A felelősség nagy, de bízom Isten és rendtársaim segítségével, ugyanakkor kérlek benneteket is, kedves Olvasóink, hogy imádkozzatok a misszió és rendtartományunk ügyeiért, és értem is!

Szép nyarat és jó pihenést kívánok mindnyájatoknak!

R. Juhos Ferenc SVD

Áldott, aki az Úr nevében jön

Némi szójátékkal így köszöntötték Braziliában XVI. Benedek pápát, ugyanis Benedek portugálul Bento, az áldott pedig Bendito, tehát Bento, Bendito... Benedek, az áldott, aki az Úr nevében jön... És valóban, a világ legnépesebb helyi egyháza a maga 150 millió katolikusával Krisztus földi helytartóját, Péter apostol utódát csodálatos lelkesedéssel és szeretettel köszöntötte. XVI. Benedek pápaként először látogatott a legkatolikusabb földrészre. Üzenete azonban nemcsak Latin-Amerikához, hanem az egész világ-egyházhoz szól.

A Szentatya május 9. és 12. között Sao Paulóban és a brazilok nemzeti kegyhelyén, Aparecidában találkozott a hívekkel, és ez utóbbi helyszínen nyitotta meg a világegyház felét képviselő latin-amerikai országok püspöki konferenciái tanácsának (CELAM) közgyűlését.

A pápalátogatás mottója és a püspökök tanácskozásának fő témája is egyben: „Legyetek Jézus Krisztus tanítványai és misszionáriusai!” A pápa arra buzdította a remény földrészének nevezett Latin-Amerikát, a helyi egyházak püspökeit, papjait és híveit, hogy tanítványi és missziós küldetésüket megújult erővel teljesítsék, mert a világegyház számára rendkívül fontos e

katolikus földrész jövője. A latin-amerikai egyház számára fontos a hívek hitbeli ismereteinek gyarapítása, az egyház társadalmi tanításának terjesztése és az észak-amerikai eredetű pünkösdisták szekták katolikusok rovására történő térhódításának visszaszorítása. Ehhez kell az új missziós lendület, amelyre a pápa többször is utalt.

A pápa arról is szólt, hogyan járulhat hozzá az egyház az égető társadalmi problémák megoldásához, s hogyan válaszolhat a szegénység és a nyomor nagy kihívására. Az igazságos struktúrák az igazságos társadalom elengedhetetlen feltételei. De nem jönnek létre és nem is működnek akkor, ha nincs meg a társadalom erkölcsi egyetértése az alapvető értékekről és arról, hogy ezeket az értékeket csak a szükséges lemondásokkal lehet megélni, olykor a személyes érdekekkel szemben is – szögezte le XVI. Benedek Braziliában.

A kapitalizmus és a marxizmus is azt ígérte – mondta a pápa –, hogy megtalálja az utat az igazságos társadalmi rendszer megteremtéséhez, és nincs szükségük a struktúrákat megelőző egyéni erkölcsiségre, hanem ők maguk fogják előmozdítani a közösségi erkölcsöt. Ezek az ígéretek hamisnak bizonyultak – szögezte le a Szentatya. – A marxista rendszerek gazdasági és ökológiai rombolást és a lelkek fájdalmas elnyomását hagyták maguk után. És ugyanezt látjuk a nyugati világban, ahol

állandóan növekszik a szakadék a szegények és a gazdagok között, és a drogok, az alkohol és a boldogság hamis illúziója nyugtalanító rombolást végez a személy méltóságában.

A pápalátogatás eseményein Erdő Péter bíboros, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának elnöke is részt vett. A CELAM-konferencián elhangzott beszédében a magyar prímás a két rokon kultúrájú földrész, Európa és Latin-Amerika egymásrautaltságát hangsúlyozta. Korábban Európa misszionálta Latin-Amerikát, manapság azonban egymás segítése kölcsönössé vált. Ma már Latin-Amerika is nagy segítségére lehet nemcsak Európának, hanem az egész világnak és az egyetemes katolikus egyháznak hitével, fiatalosságával, szerzetesével és lelkiségi mozgalmaival.

Szerdahelyi Csongor

Baráti körben, a győri Szentlélek-plébánián

Egy kora tavaszi késő délutánon fiatal és fiatalos lelkületű verbita atyák és testvérek gyülekeztek Győr városának Szentlélek-plébániáján. Mint minden fél évben egyszer, most is azért érkeztek a budatétényi és kőszegi közösség képviselői és a missziók más barátai, hogy virágvasárnap hétvégéjét a marcaltvárosi plébánia híveivel együtt a missziók jelyében töltsük el.

A hosszú hétvégén, mely csütörtöktől nagyhétfőig tartott, *Benkovich Ferenc* plébános atya vezetésével lehetőségünk volt, hogy a sokszínű és minden területre kiterjedő közösségekkel megismerkedhessünk, és megoszthassuk egymással élettapasztalatainkat. Mi a világegyházat igyekeztünk megismertetni új barátainkkal ghánai, indonéz, indiai és lengyel rendtestvéreink beszámolóit és zenei produkciói által, a helybéli hívek pedig megengedték, hogy megismerjük plébániájuk minden apróbb mozzanatát, életük és munkájuk kulisszatitkait.

Csütörtökön bemutatkoztunk, és egy szentmise keretében megkezdtük misszióinkat. A péntek délelőttöt a plébánia két hatalmas idősök otthonának szenteltük. Délután a plébános atya ötletére két órán át keresztutat jártunk a lakótelep panelháza között, „meginvitálva” azokat is, akik a templomba ugyan nem jöttek el, de ablakaik mögött kíváncsi tekintetek és villogó fényképezőgépek jelezték érdeklődésüket a különleges esemény iránt. Nem lehetett mindennapi látvány, amint hosszú, kígyózó tömeg vonul végig a bolt mellett, ahová az emberek nap mint nap betérnek élelemért, a parkolóban, a buszmegállónál, egy-egy gyalogátkelőnél. Érdekes volt látni, amint a kocsmá padjain könyöklő emberek kezében is megállt a pohár egy pillanatra, majd hogy „látásukat élésítsék”, újra töltöttek. Egész keresztutunk beteljesedése volt, amikor egy aluljáró bejáratához érkezünk, melynek tetején hatalmas betűkkel ez állt: INFERNO (pokol). Hogy pontosan mit akart hirdetni, csak akkor derült ki, amikor közel értünk hozzá: fitness szalon. A menet a keresztől vezérelve diadalmasan végigvonult alatta, és amikor ismét a „világosságra” értünk, többünkben egy kép, egy mondat idéződőtt fel: „Alászállt a poklokra, és harmadnapon feltámadt.”

Szombaton az Apor Vilmos Iskolaközpont több mint ezer diákjával töltöttünk el egy csodálatos délelőttöt. Szintén ázsiai és ghánai rendtestvéreink voltak azok, akik énekeikkel és hazájuk ritmusvilágával keltették fel leginkább a figyelmet. A kiscsoportos beszélgetések befejeztével az iskola tanulói a csíksomlyói passióval zárták a lelki napot. Délután utcai evangelizációt tartottunk a Tesco előtt, ahol a lehető legérdekesebb emberekkel találkoztunk és beszélgethettünk „nem templomi körülmények” között.

Virágvasárnap a plébánia híveivel közösen készültünk Urunk szenvedésének (nagyhét), majd feltámadásának (húsvét) megünneplésére. E napnak az esti szentmisék alkották a gerincét.

Örökifjú *Margit* nővérünknek Ausztriából és *Klára* nővérnek a Felvidékről nagy szerepe volt abban, hogy az Arnold-szerzetes-család még teljesebben be tudjon mutatkozni. Ők minden egyes magyarországi rendezvényünkön és missziókon velünk vannak. Jelenlétük már annyira egybeszövődött munkánkkal, hogy szinte elképzelhetetlen lenne a magyar missziós munka nővéreink nélkül, ezért reméljük, hogy egyszer megvalósulhat magyarországi letelepedésük is.

Hasonlóképpen fontos számunkra a missziók civil barátainak együttműködése, akik főként a templomban, iskolában, idősök otthonában prédikációk és előadások helyett bemutatott pantomimjelenetben voltak segítségünkre.

Új barátaink lelkesedésének és missziók iránti nyitottságának köszönhetően május közepén megalakult a győri imaközösség is. Szinte minden korosztály képviseli magát, és mindenki saját érdeklődési körének megfelelően jobbnál jobb ötletekkel és tervekkel kapcsolódik bele abba a munkába, ami már több mint húsz helyen folyik az országban. Feltámadt Urunk Szentlelkét kívánjuk életükre, szereteteikre és munkájukhoz.

A misszió nem elméletek és tervek megálmodása, hanem az a valóság, amit megélünk és továbbadunk mindenkinek, akivel kapcsolatba lépünk.

P. Tóth Zoltán SVD

••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ •••

■ **TAJVAN.** SZÁZÉVES PAP BIBLIÁT FORDÍT. *Geraldo del Valle* atya, aki Hsichu Wufeng tartományban az Üdvözítő Krisztus király közösség misszionáriusa, százéves korában arra vállalkozott,

hogy a kilenc ősi tajvani nyelv egyikére, tajlra lefordítja a Szentírást. Mikor arról kérdezték, hogy hogyan jutott eszébe ilyen idősen erre vállalkozni, csak nevetett, és azt válaszolta, hogy már kilencvenéves volt, amikor megtanulta, hogyan kell használni a számítógépet, és Parkinson-kórja miatt csak egy ujjal tud gépelni. Del Valle atya, amikor a tajalok között kezdett élni és dolgozni, megtanulta nyelvüket, és teljesen beilleszkedett törzsükbe.

(Newsletter of the Embassy of the Republic of China to the Holy See, January 2007)

■ **HARARE.** ZIMBABWE KATOLIKUS PÜSPÖKEI TÁMADJÁK MUGABE URALMÁT. Húsvéti körlevelükben korrupcióval vádolták Zimbabwe katolikus püspökei *Robert Mugabe* államelnököt és hiva-

talnokait, és radikális politikai reformot követeltek. Az egyházi vezetők azt állítják, hogy a gazdasági nehézségek veszélybe sodorják az államot. Ezzel egy időben elítélték a március 11-én az anti-Mugabe aktivisták ellen irányuló erőszakos támadásokat. Mugabe egyébként katolikus, és rendszeres templomba járó.

(news.scotsman.com)

■ **NIGÉRIA – ABUJA:** A KATOLICIZMUS JÖVŐJE – ERŐS KÖZÖSSÉGI ÉLET ÉS HIVATÁSTUDAT. Afrika Szaharától délre fekvő részén a XX. században 1,9 millióról 130 millióra nőtt a katolikusok száma. A keresztények létszáma még most is gyorsabban növekszik, mint az összlakosság. Nigériában például 1900-ban a lakosságnak mindössze négy százaléka volt katolikus, ma már több mint a fele. Még az észak-nigériai Kadunában is, amely hagyományosan muzulmán városnak számít, egyre erőteljesebb a keresztények jelenléte. Nehéz úgy utazni, hogy lépten-nyomon ne lássunk keresztény feliratokat, mint például „Meváltó Jézus – Alumínium Társaság” vagy „Szentlélek Ereje Szépségszalón”. Nigéria egy emberöltő múlva a világ kilencedik legnagyobb katolikus országa lehet negyvenhétmillió hívővel, le fogja hagyni az olyan katolikus európai országokat, mint például Spanyolország és Lengyelország. Ezek a tények arra engednek utalni, hogy Afrika a XXI. századi katolicizmus jövője. Az országban sok a papi és a szerzetesi hivatás. A növekedés titka az erőteljes plébániai élet, az összetartozás érzése és az odaadó szeretet.

(catholic.org)

Fordította: P. Bellér Lajos SVD

P. Truckenbrod Ferenc SVD Japánban megtért Teremtőjéhez (1923–2007)

Ferenc atya Soroksáron született 1923-ban. 1943-ban kezdte meg a noviciátust, és egy évvel később első alkalommal tette le szerzetesi fogadalmait. Szent Gábor Misszióházunkban, Ausztriában végezte filozófiai és teológiai tanulmányait, melynek végzetével 1950-ben örökre elkötelezte magát mint verbita missziós szerzetes, és még ugyanabban az évben pappá szentelték. Japánba kapta kinevezését, és 1952-ben már Tokióban a japán nyelvet tanulta fiatalos lendülettel és odaadással, hogy mielőbb elkezdhesse missziós munkáját. 1958-tól Nagaszakiba helyezték át, mely mindvégig kedvenc városa volt. 1972–74 között Chicagóban szerzett tanári diplomát, majd Nagoyában a Nanzan Egyetem középiskolájában tanított latint, angolt és pedagógiát, egészen 1997-ig, visszavonulásáig. Egy időben az iskola igazgatója és a japán tartomány kerületi előljárója is volt. Nyugdíjas éveire visszatért kedvenc közösségébe, Nagaszakiba, ahol mindvégig a lelkipásztori munkában segített. 2007. április 2-án, 84 éves korában elhunyt.

Ferenc atya, nyugodj békében!

Verbita baráti kör

Továbbra is szeretettel várjuk mindazok jelentkezését, akik szeretnének bekapcsolódni a verbita baráti körbe, hogy a missziókat mindennapi imájukkal segítsék.

Felvételi díj nincs, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket *Zabos Róbert* SVD testvérnek (Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74).

Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, missziókért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi negyedévenként a *Világposta* című missziós újságunkat.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a verbita baráti kör tagjaiért és azok szándékaira.

Húsvét Ghánában

Előző levelem írásakor úgy éreztem magamat, mint egy turista. Mostanra már egy kicsit másfajta érzések járnak át. A félreértések elkerülése végett, még mindig vendég vagyok, csak már ismerős a környék és a körülöttem élők egy része. Most már tudom, hogy melyik kanyar után melyik település jön, tudom, hogy hol van kátyú az úton. Eddig csak egy atlasz oldalaként láttam Ghánát, mostanra azonban több település neve ismerősként cseng. És nem csupán a helyek, hanem az emberek közül is mind több az ismerős. Az itteniek könnyebb helyzetben vannak, mert nekik csak egy nevet kell megjegyezni. Nekem azonban rengeteg furcsa nevet kell memorizálnom. Még soha nem hallottam a nevemet annyiféleképpen kiejteni, mint itt. Néhányan azonban megfelelő magyarsággal mondják e nevet. Elismerésem nekik!

Szentmise

Érdekes volt látni, miként ünneplik itt a húsvétot. A nagyhéten, kedden egy közeli nagyobb város katedrálisában volt közös szentmise a kerület papjai számára. Sajátos hangulata volt. A férfiak és a nők általában külön padosorban ülnek. A katedrálisban ez még inkább kitűnt, ahogy az atyák, a nővérek, a férfiak, a nők, a kórus mind külön padosorokat töltöttek meg. A kórusnak rengeteg tagja van. Mindenki egyenruhában. Dobok és más hangszerrel kíséretében nagyon szépen énekeltek. A nagyhét többi napján New Longoróban vettünk részt a szertartásokon. Korábban panaszkodtam, hogy az aszfaltozott út nem sokkal New Longoro előtt megszűnik. Örömmel jelentem, hogy a kormány jóvoltából az út építése folytatódik. Nemsokára be is fejezik. (Talán a jövő évi választások jóteremtő hatását élvezhetik az itteniek?!)

A szertartások főbb részei teljesen azonosak az otthoniakkal, csak a körülmények mások. Például nagyszombaton nem volt áram, és az egész templomban sötét volt. Csak néhány gyertya és petróleumlámpa világított. Itt-ott lehetett hallani és látni, hogy valaki alszik. Mókás volt és aranyos egyszerre. A misék felépítése általában ugyanaz, de az ének, a tánc szerepe jelentős. A perselyezéskor például nem mennek körbe és szedik össze a pénzt, hanem táncolva és énekelve az emberek maguk mennek egy közepre kitett kosárhoz. Egyik-másik idősebb mamóka úgy sikítózik, mint lagziban szoktak tánc közben. A prédikációba bárki beleszólhat, néha az atya tesz fel kérdéseket. Olyankor, mint az iskolában, jelentkeznek, és sorban válaszolnak idősek és fiatalok egyaránt. A mise településtől függően hol templomban, hol iskolateremben, hol egy-egy nagy fa alatt van. Ezeknek az óriási – általában mangó – fának fontos szerepük van a társadalmi élet szempontjából is, mert minden komolyabb esemény ezek árnyékában zajlik. Menedéket nyújtanak a hőség elől, amiből mostanáig kijutott rendszeren: napközben legtöbbször 40 fok fölött volt. A misszióház udvarán van egy kisebb fa. Ennek árnyékába szoktuk kitenni a hőmérőt. Itt a legmagasabb hőmérséklet 47 fok volt. Bent a lakásban ugyanekkor 34–36 fok körül mozgott. Ha megjön az eső, állítólag lehűl majd a levegő.

Az utóbbi időben az „áramszünet” kis túlzással a második leggyakrabban használt szó az „ámen” után. Sajnos a szárazság miatt bizonyos időközönként egy-egy (mondjuk otthon egy megvényi) területen teljesen lekapcsolják az áramot. Ez kezdetben úgy volt, hogy négynaponként este hattól reggel hatig áramszünet volt. Mostanában egyre rövidebb ez a periódus. A szüneteket a kábeltolvajoknak vagy a bozóttüzeknek köszönhetjük. Remélhetőleg az esők újra megtöltik a Volta-tavat, és kevesebb lesz az áramszünet.

A mindennapok

Ételek területén számos újdonsággal találkoztam. Egyesek könnyen emészthetők, mások már nem annyira. Eddig a mangó íze számomra a szobi mangószörpnél megállt. Hasonló, de azért

az eredeti az igazi! Itt az évnek ebben a szakában az összes kisgyerek szájából mangó lóg. Hosszú botokkal ütik le a szakavatott szemek által jónak ítélt darabokat.

A gyerekek nagyon mókásak. A legkülönbözőbb ötletekkel szórakoztatják magukat, illetve egymást, és töltik ki a napot. Az egyikük használt papucsock darabjaiból, konzervdobozokból és még néhány más apróságból készített teherautót, amit madzagon húz. A másik fiú biciklikereket terel egy gallyal. A harmadik egy hosszabb bot végére kötött cérna tárolásához használt hengert görget maga előtt. Akiknek nincsenek ilyen eszközeik, azok csak egyszerű csúszkálással koszolják össze ruhájukat és arcukat. Némelyikük olyan, akár egy kis ördög, ahogy mangóéves után az arcára ragad a por.

Nincs olyan nap, amikor ne akadna valami tennivaló. Egyszer betegetek viszünk kórházba vagy orvoshoz. Máskor egy rendezvény előkészítésében vagy lebonyolításában segítünk. Megint máskor csak bevásárlunk, vagy elkísérjük az atyát misére vagy egy kerületi megbeszélésre. Olykor tanítgatunk. Én egy kisrácot próbálok matematikára tanítani, több-kevesebb sikerrel.

A fürdőszobák csempézése is befejeződött. A következő hónapban vagy azután érkezik majd egy konténer Ausztriából, amiben asztal gépek lesznek. Ezeket és az itteni jelenleg használaton kívüli gépeket beépítve szeretne kialakítani az atya egy asztalosműhelyt valamelyik szomszéd faluban. Ehhez fogunk majd felhúzni egy épületet. Két hete egy templom tetőszerkezetéhez hoztunk faanyagot. Talán ez is megvalósul ebben az évben. Húsvét után a verendák egy részét fogjuk lebetonozni. Szép lassan kezdjük felvenni az itteniek életritmusát. Délelőtt a hőség beköszöntése előtt, és délután három óra után lehet bármit is csinálni kint, mert addig elviselhetetlen a forróság a napon. Nekünk, fehér embereknek gyakorlatilag kibíráhatatlan. Néha látni, hogy az út mellett árkot ásó munkások ilyenkor sem pihennek.

A farmokon dolgozók a fák árnyékában vészelik át a nap legmelegebb óráit. Igazából itt a nyár után jön a tavasz. Most, az első esőket követően kezd el zöldellni a fű, levélbe borulnak az addig kiszáradtnak hitt fák. Nagyon érdekes, ahogy a kopár, halott táj új ruhát ölt. A tavasz azért más, mint otthon. Mostanáig nagyon kevés virágillattal találkoztam.

A húsvét előtti lelkigyakorlaton jó volt látni a különböző településekről és rendházakból érkező nővéreket és atyákat. Volt köztük idősebb, fiatalabb, fekete és fehér.

A betegségek egyelőre elkerültek. Sajnos jön az esős évszak, és így statisztikailag nő az esélyem, hogy az esők után elszaporodó rovarok, szúnyogok hordozta betegségek valamelyike engem is megtámad. A folyadék utánpótlása nagyon fontos, mert rengeteget izzadunk. Alapvetően a misszióház udvarán lévő kút vizét isszuk, de alkalmanként az itteni sörökből is elfogyasztunk egy-egy üveggel. Máskor kis üveg üdítőt kortyolunk a vacsora után. Egyszerű, de mégis változatos élet. Ittlétem során találkoztam néhány szeminaristával, akik ismerték Sebestyént és Lőrincet. Üdvözlök őket. És én is üdvözlöm őket és titeket.

Horváth Csaba

„Vállalkozó szellemű...”

Amikor a 2005-ös budapesti Eucharisztikus Kongresszuson *Udvardy György* püspök úr odajött a verbita missziósok sátrához, és megkért, hogy segítsünk egy missziós önkéntesi szolgálatra vágyó fiatalnak, már tudtuk, hogy a főpásztori ajánlással hozzánk forduló *Horváth Csaba* fiatal közgazdász valóban alkalmas lesz távoli országban végzendő munkára.

Erről Csabi lelkiismeretes felkészülése és az afrikai Ghánából írt levelei tényleg tanúságot tesznek. Talán az is segít neki, hogy a Magyar Verbita Rendtartományban jelenleg két ghánai kispap él, *Lőrinc* és *Sebestyén*, akik viszont a mi hazánkban, Magyarországon próbálják segíteni az egyház ügyét. Csaba szülei, *Horváth Lajos* és felesége valósággal fel-

Lőrinc és
Sebestyén
Csabi
nagymamájával

karolták a két afrikai fiút. Talán abban a reményben is, hogy az ő gyermekükre is rátalálnak olyan ghánai emberek, akiknek keresztül jobban beilleszkedhet az ottani életbe.

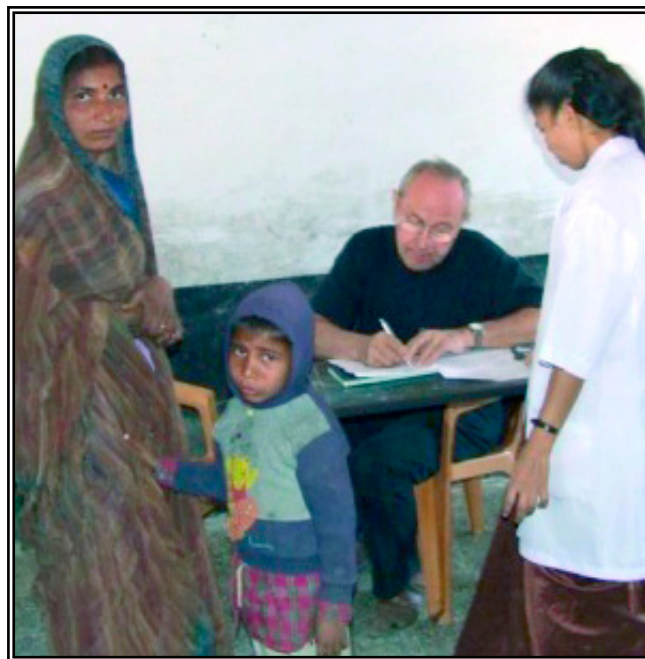
E kapcsolattartás jegyében keresték fel a magyar verbiták Érsekvadkertet, Horváth Csaba szülőfaluját, ahol kiutazásáig családi vállalkozásukban, a szikvízüzemben dolgozott a közgazdász végzettségű fiú. *P. Tóth Zoltán* prefektus atya szentbeszédében már elővételezte a hivatások vasárnapját. A missziós papi, szerzetesi hivatásról szólva kiemelte a világi missziós önkéntesek munkájának rendkívüli fontosságát is az egyház életében, ami magának az önkéntesnek is nagy ajándék. Való igaz: a magyar verbiták segítségével már több fiatal találta meg élete kulcsát úgy, hogy egy távoli ország egyházi életének tükrében észrevette létének igazi célját, értelmét. Nagy örömünkre szolgál, hogy *Lukács András* érsekvadkert plébános különleges szívéllyel támogatja a missziós gondolatot.

Az ünnepi ebéd alatt Csaba felhívott minket Ghánából. Bizony, elérzékenyült a hangja, amikor az édesanya által készített finomságokra, a meleg és családias hangulatra gondolt. „Mindig is vállalkozó szellemű volt, nyitott az új dolgokra – tudtuk meg az édesanyától –, de a közgazdasági tanulmányok és a munka józanul gondolkodóvá is formálták. Imádkozunk érte!” Az édesapa hozzátette: „Ugyan nem mindenki tudta a faluban elfogadni Csaba afrikai kiküldetését, mégis egyre többen örülnek a megelégedett, boldog leveleknek. Örülünk, hogy nem beteg. Legalábbis nem ír betegségről...” Gratulálunk Érsekvadkertnek, a plébános atyának és a családnak, hogy ilyen nagyszerű fiatalembert neveltek!

Lányi Béla SVD testvér

Negyven év orvosi munka koronája

Nagyon szomorúan veszem tudomásul, hogy tíz nap múlva vége a küldetésemnek. Akárhogyan fejeződik is be, idáig mindvégig éreztem a gondviselést. Amikor az első kiszállásra elmentünk, és a nagyon szegényes tanteremben körülnéztem, elborzadtam, hogy itt kell majd orvosi rendelést végeznem? Aztán kinéztem az udvaron sorakozó, koszos egyenru-

hát viselő gyerekekre, akik rám vártak, és mosolyogtak, és ekkor valami mérhetetlen nyugalom és béke fogott el, amit a negyvenévi orvosi működésem alatt soha nem éreztem. Talán így tudnám szavakba önteni: „Megérkeztem, itt vagyok, az otthoni negyvenévi működés csak felkészülés volt erre.” Ilyen érzések azóta is elfogtak, és ahogyan már korábban is írtam, most jöttem rá, hogy erre születtem.

Nagycsütörtökön este egy olyan koszos lábú betegem volt – az összes lábujja el volt törve –, hogy meg kellett mosnom a lábát, mielőtt a gipszet felhelyeztem volna. A nővérek csak nézték, hogy mit csinálok. Aztán beugrott, hogy ismerős ez a gesztus, hiszen ma nagycsütörtök van! Ilyen különös (legalábbis számomra) mozzanatok gazdagítják ittlétemet.

Hargitai Ernő

(A főorvos úr április 21-én érkezett haza missziójából.)

Új verbita honlap

Júniustól nemcsak frissült hírekkel, beszámolókkal és képekkel várja honlapunk a missziók barátait, hanem mindannyiunk nagy örömeire új helyre költözött, melynek neve mindenki számára sokkal könnyebben megjegyezhető:

www.verbita.hu

Emellett régi honlapunk, a *verbita.communio.hu* is működik még néhány hónapig.

A Mexikói Egyesült Államok 32 tagállamból áll. Az összlakosság 102 millió, egynegyede indián, akik ötven népcsoporthoz tartoznak. Legismertebbek: az aztékok leszármazottai, vagyis a nahuatl törzs, a megtelepedett barbárok közül az otomí vagy más néven nyahnyú, délen a zapoték és mixték, míg a maja népcsoportból a cho'l, tzeltal és tzoltzil törzsek. A népesség hetven százaléka mesztic, vagyis indiánok és spanyolok leszármazottai, a fennmaradó öt százalék pedig fehér.

Az ország története a különböző kultúrák örökségén alapszik, mely a XVI. századi hódítások révén került kapcsolatba az európai kultúrával. 1523-ban érkeztek az első misszionáriusok, akik nehezen tudtak alkalmazkodni a helyi adottságokhoz és klímához. Az igazi hithirdetés 1530-ban kezdődhetett meg, amikor a különböző szerzetesek már nem az állam szolgálatára, hanem a népek megsegítésére és tanítására érkeztek.

A későbbi századok európai kizsákmányolásának nyomai mind a mai napig fájó sebeket ejtettek a helybélieken. Az 1823-ban Spanyolországtól kivívott függetlenség után az egyre erősö-

dő Amerikai Egyesült Államok befolyása gátolta az ország fejlődését. A régi, virágzó kultúrákról már csak a frissen feltárt romvárosok és az utolsó azték királyról, Moctezumáról és a jó és rossz erőként uralkodó istenekről szóló legendák tanúskodnak. A kilencvenes évek közepére mondhatjuk, hogy Mexikó elnyerte végleges függetlenségét, amikor megdőlt a hetven évig tartó szabadkőműves diktatúra hatalma.

Ma a népesség, a politika, a gazdaság és az ipar a több mint huszonötmillió lakosú fővárosra összpontosul, melynek területe nem sokkal kisebb a Dunántúlnál. Több évszázados elnyomás után most igyekeznek a mexikóiak megtalálni nemzeti identitásukat, mely a múlt dicsőségét és a szabad jövő reményét kapcsolja össze egy nyitott, vidám és őszinte jelenben, melyet a majdnem száz százalékos katolikus lakosság elképzelhetetlennek tart Krisztus, a guadalupeai Szűzanya kísérete és az egyház szolidaritása nélkül, ami a jelen mexikói missziót jelenti.

SEGÍTHETEK a harmadik világ missziójának?

A keresztény élet egy hídnak hasonló, mely az üdvösség földjére vezet. E híd alapilléreit mindenki maga kell, hogy felépítse. A legfontosabbak az Istenbe vetett hit, ami reményt ad, hogy minden helyzetben továbbléphessünk. A másik fontos része pedig a keresztény szolidaritás.

A missziós munka hasonlóképpen épül fel: az **igehirdetés szociális munkával** párosulva lesz teljesség.

A verbita missziósok által segíthetünk azoknak

a tőlünk távol élő szegényeknek,

akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és más, az élethez szükséges dolgukat előteremteni és fenntartani.

Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

A legkisebb adományt is HALÁSAN KÖSZÖNI

a verbita Missziós Titkárság: **ZABOS RÓBERT** SVD testvér,
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

E-mail: missiok@vivamail.hu

A gyógyító zokni

Már lemenőben volt a nap, és az utolsó sugarak még egyszer beárnyozták a vidéket búcsúzóul. Az emberek fáradtak voltak a napi munkától, és már csak azt igyekeztek elintézni, ami haszthatatlan volt. Egy fiatal édesanya érkezett ekkor a plébániá-

ra, karjában kisdedével. Kissé bizonytalan volt az egész viselkedése, és a tekintete egyszerre szomorúságot és reményt tükrözött. Mint minden paraguayi, ő is először áldást kért, majd bocsánatot a zavarásért. Látszott rajta, hogy egyszerűsége és többszöri csalódottsága mellett csak a gyermeke iránti anyai szeretete és a missziós atyába vetett reménye készíteti e lépésre.

Amikor megnyugtattam, hogy nem zavar, és bátorítottam, hogy mondja csak el nyugodtan, hogy miért jött.

– Nézd, atyám, szegény gyermekemet. Látod, mennyire beteg, és milyen nagyra nőtt a feje. Már sok orvosnál, kórházban voltam vele, de sajnos nem tudtak segíteni rajta. Most találkoztam keresztanyámmal, és neki is elmondtam mindent. Ő rám nézett, és azt mondta: „Menj el gyorsan az atyához, mert csak neki van egyedül orvossága erre a betegségre.” Ugye atya, adsz nekem abból, amit kérni fogok, megfizetem neked.

– De hát még nem is mondtad, hogy mire van szükséged.

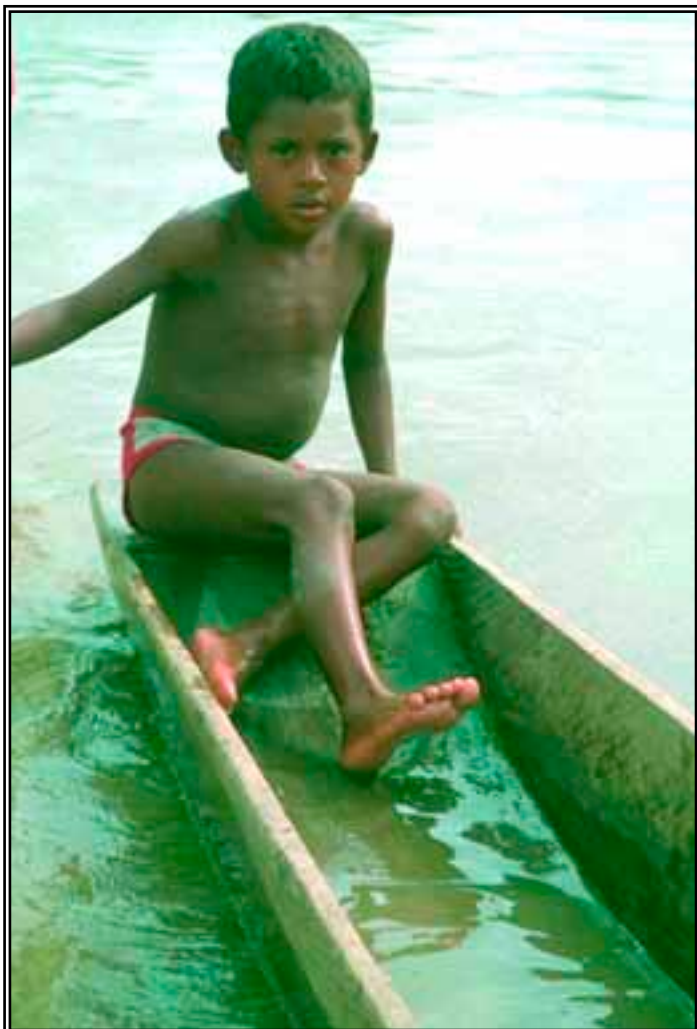
– Mondd, atyám, hogy igen, ígérd meg, hogy segítesz rajtam, nem maradok adósod.

– Mivel nem mondd meg, hogy mit akarsz, nem ígérhetem meg, de annyit mondok, ha van rá lehetőségem, megteszem.

– Egy pár viselt zoknit kérek tőled, atyám, mert ezt kell majd a gyermek fejére húzni, és ezáltal normális nagyságú lesz ismét, és meggyógyul. Ugye adsz...?

A beteg gyermekre, a szomorú és reménykedő édesanyára, majd a lábamra néztem, és megkérdeztem magamtól: vajon a zoknimban van benne ez a gyógyító erő?! Még sohasem hallottam róla. Megkérdeztem idősebb rendtestvéremet, aki mosolyogva mondta: a Bibliában írva van, hogy boldogok a lábak, amelyek a jó hírt viszik, és mivel csak mi, papok hordunk zoknit, azt hiszi az egyszerű nép, hogy ebben rejlik az isteni adomány és a gyógyító erő, amelynek hatására ismét egészséges lesz a beteg. Azóta különösen is fontosnak tartom, hogy mindenkit a gyógyító Jézushoz vigyek.

P. Hirth Vilmos SVD
(egykori paraguayi misszionárius)

A jó étvágy a fontos

Dona María, a mosolygós szemű és analfabéta indián szakácsnőnk már jó néhány éve főzött nekünk. Nem volt áramunk, vízcsap, a technika vívmányai nem kényeztettek el bennünket. Ezért természetes módszerrel kellett az élelmiszert tartósítanunk.

Egyik szombaton húst vettünk, majd keskeny, hosszú szíj formára vágtuk, és kiakasztottuk az eresz alá, hogy száradjon. Természetes, hogy az összes légy, svábbogár és szúnyog kedvenc álmóhelye volt, és a többi pedig a trópusi 33-35 fokos meleg adta hozzá. Bizony, néhány nap múlva, amikor az asztalra került, már kellemetlen szaga lett. Megkockáztattunk egy megjegyzést dona Mariának, hogy már rossz szaga van a húsnak. Erre a frapáns válasz az volt: atya, nem a bűzt kell megenni, hanem a húst! Jó étvágyat kívánok!

P. Hirth Vilmos SVD

Kik a Fidei Donum-papok?

Az 1957. április 21-én közzétett Fidei Donum (A hit ajándéka) enciklikával XII. Piusz arra hívta fel Európa figyelmét, hogy legyen szolidáris a harmadik világ katolikusával, segítsenek az Afrikában, Óceániában, Latin-Amerikában és Ázsiában dolgozó kollégáiknak, és küldjenek néhány egyházmegye és papot átmeneti idejű szolgálatra (rendszerint legalább három évre), hogy enyhítsenek az ottani paphiány okozta nehézségeken. Az enciklika nyomán jött létre a Fidei Donum-papság, akik tehát olyan világi papok, akik határozott idejű missziós tevékenységet végeznek.

Clemens August Holtermann jelenleg a münsteri egyházmegyében plébános, és egyben a Fidei Donum-papok választott szószólója Németországban. 1970 és 1977 között Mexikóban, a Tula nevű egyházmegyében dolgozott, amellyel a münsteri egyházmegye testvérpartneri kapcsolatban áll.

A tulai egyházmegyét 1961-ben alapították, és Hidalgo szövetségi állam területén található. Éghajlata szélsőségesen száraz, majdnem sivatagos. A német atya munkáját egy kis vidéki közösségben kezdte meg, ahol már ötven éve nem működött pap. Ez az áldatlan állapot a mexikói vallásüldözésnek, majd pedig a kormány liberális, vallásellenes politikájának volt köszönhető. Az egyházi életet felébreszteni igyekvő munkájában bennszülött szerzetesek és világi hithirdetők voltak segítségére. Feladata a liturgia végzése és az igehirdetés mellett a karitász kiépítése volt.

Még ma is ellenzi a hajdani Fidei Donum-pap, hogy misszionáriusnak nevezzék: „Mindig a mexikói egyház munkatársának

tartottam magam. A helybéli szerzetesekkel, civilekkel és papokkal együtt igyekeztem hitet ébreszteni, és az igét hirdetni. Ez volt számomra a missziós munka. Soha nem akartam német misszionárius lenni Mexikóban, hanem a mexikói egyházzal karöltve akartam missziós munkát végezni.”

Mind a mai napig ötévenként meglátogatja a Fidei Donum-pap régi közösségét, és állandó kapcsolatban van a tulai egyházmegye püspökével, *Jesús Sahagún* püspökkel. Nagyon fontos felismeréssel tért haza Mexikóból: az egyház valódi értékei a világi hívek. „Mexikóban megtanultam, hogy az egyház az alapjaiból él, ezért az alapokat mindig erősíteni kell. Ők alkotják az egyház arculatát, és nekik kell a hitet továbbadni. Mindezt természetesen kiegészíti a Tanító Hivatal. Mindkettőre egyaránt szükség van. Még ma is az a tapasztalat éltet engem, melyet Mexikóban szereztem. A világiak mindig hajlandók arra, hogy az egyházért dolgozzanak.”

Hasonló tapasztalatokról beszél *Jürgen Westhof* atya is, aki a paderborni egyházmegyében dolgozik. Két évvel ezelőtt tért vissza Nicaraguából, ahol a chontalesi egyházmegyében mint Fidei Donum-pap tevékenykedett. Ez az egyházmegye Rio San Juan mellett, az ország déli részén fekszik. A terület nagyon nehezen megközelíthető. Őserdők borítják, és harctere volt a sandinisták és ellenfeleik közti polgárháború villongásainak. A harcok csak 1990-ben értek véget. Nagyon sokan menekültek félelmükben az ország északi részére.

A harcok és a nehézségek ellenére az egyház életben maradt. Ez a világi híveknek volt köszönhető, mondja Westhof atya. Papok ugyanis nem voltak. „Nagyon elcsodálkoztam, amikor láttam, hogy egyszerű emberek, minden különösebb iskolai végzettség nélkül mertek és tudtak egy közösséget vezetni. Katekéták, akik sem írni, sem olvasni nem tanultak, mégis gyermekeket készítettek fel az első áldozásra. Mindez megváltoztatta gondolkodásom.”

Westhof atya idejében kezdődött meg a népesség visszavándorlása a területre, ahol nemrég még harcok folytak. „Huszonöt új közösséget alapítottam. Természetesen mindez nem az én egyedüli munkám volt. Mellettem állt a helybeliek kis csapata, akik elkísértek az őserdei falvakba. A közösségek alapítása az első látogatással kezdődött. Egy hétig maradtunk velük. Minden hívőt, családot meglátogattunk. Esténként pedig összejöttünk, és lelki gyakorlatokat tartottunk. Végezetül átgondoltuk, ki is lehetne a legjobb katekéta, ki merné vállalni a nagy feladatot. Az így kiválasztottakat később összehívtuk, és továbbképzéseket szerveztünk számukra.”

Az úgynevezett világi misszionáriusok házukat és családjukat hátrahagyva követték a papot munkájában. Ellenszolgáltatást nem kértek ezért. Magától értetődő volt, hogy az egyházért dolgoznak. „Ez a készségük nagyon megdöbbentett. Az ottani emberektől többet kaptam, mint amit én nekik adni tudtam. Bizonyos értelemben az ottani emberek vallásos meggyőződése térített meg engem, és remélem, hogy ezt a meggyőződésemet németországi közösségemnek is tovább tudom adni” – mondta Westhof atya.

2005-ben 175 német pap működött mint Fidei Donum-pap, főleg Afrikában és Dél-Amerikában. A paderborni érsekség 1975 óta küld Fidei Donum-papokat, szabályai szerint tízéves szolgálatra. Egyikük, aki az elsők között indult Dél-Amerikába, *Gerhard Blome* volt, jelenleg Lippstadtban plébános. Blome atya mint plébános dolgozott egy argentin plébánián, ahol sok olasz bevándorló telepedett le. Hozzájuk társultak a jugoszláv menekültek, akik *Tito* uralma miatt hagyták el országukat. Ők formálták a közösség magvát, melyet azok a családok egészítettek ki, akik Argentína vidékeiről települtek Buenos Aires külvárosaiba, és ott igyekeztek maguknak szerény otthon felépíteni. „Argentínában tanultam meg, hogy mi az alázat – mondja Blome atya. Amikor az ember első prédikációját igyekszik idegen nyelven összeállítani, és csak egy félig-meddig ismert nyelven kell az evangéliumot hirdetni, akkor érezheti meg igazán, hogy mit is jelent vendégmunkásnak lenni egy idegen országban.”

Mindhárom Fidei Donum-pap egyetért abban, hogy az európai kereszténység a dél-amerikai egyháztól megtanulhatja, hogy örülni kell a hitnek, és azt bátran meg kell vallani. A dél-amerikai keresztények nem sokat törődnek a formalitásokkal, inkább az alapkérdés foglalkoztatja őket: hogyan éljük meg hitünket? Ebből fakad az erő minden új kezdeményezéshez.

Fordította: P. Szabó Imre SVD

Egy magyar egyházmegyei atya dolgozik jelenleg Fidei Donum-papként. Pető Gábor 1975-ben született, és a szegedi Dugonics András Piarista Gimnáziumban tanult. 1996-ban jelentkezett a váci egyházmegyébe. 2002-ben szentelték pappá. Gábor atya Ausztráliában működik.

A párbeszéd

Egész életünk találkozások sorozatából épül fel, melynek szükségszerű következménye a párbeszéd: így vagyunk kapcsolatban egymással. A „modern civilizáció” nagy „vívmánya”, hogy egyre kevésbé kell személyes kapcsolatokat kialakítanunk egymással: ha szükségünk van valamire, bármelyik hipermarketben megtölthetjük bevásárlókosarunkat anélkül, hogy egy „jó napot” vagy egy „köszönöm” elhagyná az ajkunkat.

Ha valóban beszélgetünk, szükségszerűen kettős úton haladunk előre. Egyrészt az én életem, gondolataim és cselekedeteim, vagyis ön-létem egy részét felfedem előttem, másrészt te válsz sz minderre, véleményt alkotsz rólam, majd mintegy tükröt tartva elé, mindezt megmutatod nekem. És viszont. Így közösség alakul ki, melynek tagjai folytonos és kölcsönös kapcsolatban állnak egymással. Már nem függetlenek egymástól, hanem a pil-

lanat erejéig, amíg találkozásuk tart, elválaszthatatlanok, és egy séget alkotnak. Csak akkor haladhatunk személyiségünk kiteljesítése felé, ha megkérdézzük egymástól: „Te milyennek látod éne met?” A sok-sok találkozás által összegyűjtött véleményeket összegezve és személyiségünkbe beépítve haladhatunk közösen a tökéletesség útján.

A különböző vallások találkozásának alapja a közös pontok megtalálása, melynek során kölcsönös párbeszéd alakul ki. Ha mindenki csak a saját igaznak vélt véleményét próbálja hangoztatni, elbeszélünk egymás mellett, és párbeszédünk monológgá silányul.

Nem az a fontos, hogy miben különbözünk, hanem hogy egy azon Istenhez tudunk-e közösen imádkozni. Ha ezt a lépést meg tudjuk tenni, akkor a különbségek is ellentétekből beszédtemává alakulnak át.

Minden vallás a saját útját járva építi Isten országát itt a földön, egy-egy adott emberi közösségben. E közösségek globalizált világunknak köszönhetően szükségszerűen találkoznak. Egyik nap Budapest központjában, a Váci utcában egy Krisna-tudatú hívő szólított meg, és adományt kért a szegények számára fenn tartott konyhájuk javára. Mexikóban megtanítottak arra, hogy hogyan lehet nemet mondani anélkül, hogy tagadó szó hangozzék el, és elkerüljük, hogy a másik kényelmetlenül érezze magát. „Én is szerzetes vagyok, katolikus misszionárius” – mondtam. Mosolygott, és egy nem túl régi emléket idézte fel: „Néhány éve voltam nálatok San Giovanni Rotondóban, Pio atya sírjánál, és azért imádkoztam, hogy az egész világ békében éljen.”

Robi testvér

Legyünk türelmesek!

„Én vagyok a legkisebb. A táborban rosszabbul bánnak velem mint egy leprással. Viszont így tudom, hogy Jézus gondoskodik rólam” – mondogatta.

Marian Zelazek verbita atya, a lengyel misszionáriusok nesztor 1918-ban született Poznańban, Lengyelországban. A verbiták missziós gimnáziumában érettségizett, Górna Grupában, majd belépett az Isteni Ige Társasága noviciátusába. 1940 májusában a Gestapo letartóztatta. Először dachauai, majd a gusseni koncentrációs táborban volt szabadulásáig, 1945-ig.

Rómában történt kiképzése és papszentelése után előjárói Indiába küldték, mivel mindig is arról álmodozott. Huszonöt éven keresztül különböző törzsek katolikus iskoláinak vezetésével és lelkigondozásával foglalkozott. 1975-től a hinduk egyik szent városába, Puriba küldték. Főleg leprásokkal foglalkozott, közben templomot épített a Szűzanya tiszteletére, és alapított egy intézetet, melynek célkitűzése a vallások közötti párbeszéd volt.

Marian atya Poznań egyetemének tiszteletbeli doktora volt, és sok más nemzetközi elismerést is kapott. 2002-ben Nobelbékedíjra jelölték. Ötvenöt évig tartó indiai missziós életét 2006. április 30-án teljesítette be szeretett törzsei és hindu barátai között.

Munkájának lényegét egyszer így foglalta össze: „A misszionáriusnak szóval és irgalmas cselekedetekkel kell hirdetni Krisztust. Néha mi, misszionáriusok szeretnénk minél gyakrabban keresztelni, és minél gyorsabban téríteni. Azt hiszem, nem lenne szabad sietnünk. Türelmesnek kell lennünk, és arra törekednünk, hogy azok, akik csak ismerkednek Jézussal, maguktól jussanak el hozzá.”

P. Wolowicz Ádám SVD

Mohamed – valójában egy „eretnek” keresztény?

Manapság a legtöbb történelmekritikai megközelítéssel dolgozó iszlám-kutató abból indul ki, hogy Mohamed, amikor elutasította Jézus istenfiúságát és keresztihalálát, nem valami teljesen újat kezdett tanítani, hanem egyes, már rég megszűnt keresztény peremcsoportok, mint például az ebioniták tanításából merített. Erről ír Ursula Spuler-Stegemann iszlám-tudós (a *Zeitzeichen* című folyóiratban). Az ebioniták zsidó-keresztényekből álló csoport volt; ragaszkodtak a zsidó rituális törvényekhez és tisztálkodási előírásokhoz, elutasították Pál leveleit, és a krisztológiában csak Jézus emberi mivoltát hangsúlyozták. Sorsukról keveset tudunk, de azt igen, hogy az egyetemes egyház mellett a Közel-Keleten hosszabb ideig fennmaradtak.

Egyesek feltételezik, hogy többen közülük beleolvadtak az iszlámba. Ez a véleménye Ursula Spuler-Stegemann-nak is: „Az iszlám hitvallás fogalmazása, miszerint Istenen kívül nincs Isten, szokatlan. Nem inkább a Teremtőnek és a világ Urának dicsőítését várnánk? Eszerint vagy egy feltételezett keresztény három-isten-tanítás elleni tiltakozásról lehet szó, vagy pedig bizonyos állásfoglalásról valamiféle keresztények közötti vitában.”

A szerző abban bíz, hogy a jövőbeli kutatások majd alaposabban kidolgozzák a keresztény csoportok szerepét és befolyását a korai iszlámra. Ennek azonban két előfeltétele van. „Sok függ attól, hogy megtörténik-e a szemita dialektusoknak és ezek egymásra hatásának nyelvtörténeti áttanulmányozása, valamint az első óarab íráskor keletkezésének időbeli meghatározása. Nem kevésbé fontos, hogy a keresztény és zsidó-keresztény áramlatok és csoportok fennmaradt írásos emlékeinek és hagyatékának alaposabb megismerése újabb álláspontokra vezeti-e az iszlám-tudósokat.” Éppen a keleti kereszténység ezen eddig alig vizsgált történetét kellene újratanulmányozni.

Fordította: P. Becherer András SVD

„Hivatásunk: a missziókért végzett imádság”

A veresegyházi imacsoport bemutatkozása

Veresegyház a Pesti-síkság területén található, nyugatról a Duna határolja, északkeletről a Gödöllői-dombvidék, a nyugati Cserhát nyúlványa.

Veresegyház nagyközségből alakult várossá. A nyolcvanas-kilencvenes évekig 6–7000 lakosa volt, ma már 13 000-nél is több. Sokan ideköltöztek Budapestről, Erdélyből. A lakosság többsége földműves volt. Zöldség- és gyümölcsstermesztéssel foglalkoztak. Meghatározó volt a paradicsom, a zöldbab, a borsó és eper. Valamikor a lakosság lovas szekereken vitte Budapestre az árúját a piacokra értékesíteni. Ma már nem ebből él a lakosság, mert gyárak épültek városunkban, és az emberek többsége ott dolgozik, valamint a fővárosban.

Veresegyház híres a tavakról. Négy egymásba folyó tavunk van, egy hideg strand, egy halásztó, az úgynevezett Pamut-tó, és egy meleg vizű medence, ahová nyaranta sok környékbeli fürdőző jön.

Van egy szép Medvefarm is, a város külső területén, ahol barna medvék és farkasok láthatók.

Veresegyház közepén található a katolikus templom, kiemelkedő tornyával. Az egyház most hatalmas ünnepségre készül. A Katolikus Püspöki Kar meghirdette a Szent Erzsébet jubileumi évet. Erzsébet templomunk védőszentje. Nálunk a jubileum két évig tart, mert templomunk 2008-ban lesz kétszázharminc éves, melyre ünnepségsorozattal készülünk.

Plébánosunk, *Molnár Zsolt* atya szívügyének tartja a közösségek működését. Egyházközségünk tizennégy lelkeségi csoporttal rendelkezik: ifjúsági közösség, házaspáros közösség, felnőtt közösség, Kalász-közösség, Szent Antal-közösség, Szent Anna Biblia-közösség, Hit és fény közösség, gitáros kórus, karitász, templomi szolgálatos, útkeresők, sorsfordító, rózsafüzér, missziós imacsoport.

Missziós imacsoportunk 2004. február 8-án alakult, a verbita atyák missziós útjának jóvoltából. Nyolc taggal kezdtük, ma tizennégyen vagyunk. Csoportunk minden hónap első vasárnapján jön össze imára, a verbiták útmutatása szerint. Szentírást olvasunk, missziós híreket elemzünk, a szentek életéről elmélkedünk. Sokat imádkozunk a papi és szerzetesi hivatásokért, a távolban élő missziósokért is, mert nagyon nagy szükség van az imára a mai világban, hisz az emberek eltávolodtak Istentől. Az ima a legfontosabb eszköz éle-

tünkben, hogy segítse az evangélium terjesztését a missziókban. Nekünk is van missziós küldetésünk a családban, a munkahelyen és környezetünkben.

Legyen bennünk az a tudat, hogy a Jóisten mindenkiről gondoskodik, akár jó vagy rossz ember, ő számon tartja tetteinket, akár jót, akár rosszat teszünk a világban. Kérjük imáinkban, őrizzen és segítsen mindenkit: világít, papot, szerzetest, aki bárhol a világon missziósként tevékenykedik. Ez a mi missziós feladatunk, és mi ezt vállaltuk.

Kőrösi Sándorné, elnök

Imaközösségeink fejlődése

Az utóbbi három év magyarországi verbita munkájának látványos sikerei közé tartozik a missziótestvéri hivatások számának emelkedése mellett a missziós imaközösségek megerősödése is. Amikor hat évvel ezelőtt *Burbela Gergely* atya

kezdte megszervezni imaközösségeinket, és kieszközölte számukra a Magyar Katolikus Püspöki Karnál a „lelkeségi mozgalom” státust, még kissé döcögösen indult az ügy. Emlékszem: 2002-ben ellátogattam Gergely atya édesanyjához a lengyelországi Bytomba, és csodálattal néztem a hölgy által működtetett nagyszerű imaközösséget. Álmodni is alig mertem volna, hogy mostanra huszonhárom szépen működő imaközösség lesz a mi hazánkban is. Köszönjük Gergely atyának az első évek áldozatos munkáját, a közösségi vezetőknek pedig az aktív szervezőmunkát és a misszió ügye iránti lelkesedést. Nagy élmény volt számomra, hogy három évig lehettem felelős a Gergely atya által elvetett mag gondozásáért. Kérem a közösségeket, hogy (egyelőre még ki nem nevezett) utódomat, minden valószínűség szerint *Zabos Robi* testvért is olyan szeretettel fogadják, mint azt velem tették annak idején. Köszönök mindent!

Lányi Béla SVD testvér

Hivatásom a MISSZIÓ

A **verbiták** közösségét azért alapította *Arnold* atyánk, hogy egy sajátos missziós kiképzés után olyan fiatalokat küldjön a harmadik világba, akik élethivatásuknak érzik, hogy más kultúrákat megismerve, annak szokásai és hagyományai szerint erősítsék a helyi lakosok keresztény öntudatát.

A missziós közösség tagjait a hármas szerzetesi fogadalom (tisztaság, szegénység, engedelmesség) fűzi össze, melyben **papok** és **testvérek** egyaránt élnek.

A verbita misszionárius nemcsak liturgikus és világnézeti, hanem kulturális, szociális, műszaki téren is apostolokodhat, melynek többek között fontos eszközei a különféle tudományágak és a média is.

Bővebb tájékoztatást adnak: **ZABOS RÓBERT** SVD testvér, Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205 • mobil 06-30/626-0544

P. MAGUNG FRANZIS SVD Názáret Missziósház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3–5.

• mobil: 06-30/592-7212 • e-mail: verbita@hotmail.com • honlap: www.verbita.hu

Egy búcsúzó misszionárius

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola teológia szakos első-éves civil hallgatója vagyok. Engedjenek meg nekem a *Világposta* olvasói néhány személyes sort *Béla* testvérről, aki most missziós hivatását követve továbbmegy a Fülöp-szigetekre.

Eddig sietve elrepült húsz évem alatt rengeteg emberrel hozott össze az élet. De azt kell, hogy mondjam, akik igazán jelentenek nekem valamit, bocsánat, talán a legtöbbet, azokat egy kezemen meg tudom számolni. Érzékeny és zárkózott fiatalember vagyok, aki önszántából csak nehezen nyílik meg. Két ember van, akik – én bármennyire is takarom magam – belém láttak. Együkük a barátnőm, R. M. A., a másik sem rendkívüli, csak egy a sok a közül. Középkorú férfi, verbita szerzetes, tanár.

Amikor először találkoztam vele, a Sapientia egyik termében ültem valahol hátul, és különös feszültséggel vártam az addig ismeretlen filozófiatanárt, hogy elkezdje a nekünk szánt órát. Aztán egyszer csak megjelent. A tanterem elülső részében egy kellemes megjelenésű embert pillantottam meg. A szemüvege mögött mosolygó tekintet nézett vissza, és egész lénye furcsa nyugodtságot sugárzott, mint éjjel az utcákon nyugodó lámpák.

Belső útjelző táblák

Nem véletlenül vannak útjelző táblák! Mindannyian tudjuk, hogy nagy szerepet játszanak mindennapi életünkben, mert ezek mutatják meg azt az utat, azt a célt, amerre haladnunk kell. Csak az jut el céljához, aki figyelembe veszi és tiszteletben tarja a jelzéseket. Ha mégis semmibe vesszük azokat, vagy ha nem szentelünk nekik elegendő figyelmet, akkor nagyon könnyen eltévedhetünk, és elveszíthetjük szemünk előtt a célt.

Személyesen akkor tapasztaltam meg a jelzőtáblák fontosságát, amikor azért küzdöttem, hogy megszerezsem autótvezetői jogosítványomat. A vezetési gyakorlatok alatt sok mindenre kellett figyelni, de a legfontosabbak az útjelzők voltak. Az oktatóm mindig azt mondta, hogy ha nem figyelek kellőképpen, és valamit elhibázok, akkor nincs bocsánat.

Sokféle jelzőtáblát láttam: irányító, lassító, elsőbbséget adó és tiltó táblákat. Közben azon gondolkodtam, hogy lelki életünkben is ugyanilyen figyelmeztetések vannak, amelyek segítenek bennünket célba érni. Ilyen táblák például a lelkiismeret, az ima és az odaadás. Ha valaki nem figyel ezekre, akkor ugyanúgy jár, mint aki a közlekedésben eltéved vagy balesetet szenved. A mai világban, melyet a rohanás és a materializmus jellemez, kevés időt találunk arra, hogy ezekre az életadó táblákra figyeljünk. Amikor az Apostolok cselekedeteiben Szent Pál életéről olvastam, sokáig elmélkedtem a damaszkuszi úton történetéről. Mindenki tudja, hogy Szent Pál nagy keresztényüldöző volt, de egyszer, amikor Damaszkusz felé tartott, valami nagy változás történt életében. Szerintem ez nemcsak „külső utazás” volt számára, hanem mélyről induló belső út, ahol Isten jelzőtáblái új cél felé mutattak. E jelzések mindig előtte voltak, de csak akkor pillantott rájuk, amikor belső énje találkozott Istennel. Ezáltal fedezhette fel létének értelmét, és követhette a célt élete végéig.

Ha még eddig nem pillantottunk az előttünk álló útjelző táblákra, akkor most itt az ideje, hogy megtegyük. Isten mindennap különböző módon szól hozzánk, de ahhoz, hogy meghalljuk, nyitottnak és odafigyelőnek kell lennünk. Életünkben Isten legyen az Út, az Igazság és az Élet!

Lourdu testvér

Ahogy teltek az órák, egyre kíváncsibb lettem a filozófia berkein belül, így hát az előadások után mindig kételkedve és mohó tudásvágygal kérdeztem őt tantárgybeli, majd később személyesebb dolgokról. És készséggel válaszolt...

A félévi vizsga után elkértem az e-mail címét, hogy ír hassak neki. Igazából akkor indult el egy olyan folyamat, ami igazi barátságba torkolt. Megismertem az édesanyját, s én is elvittem Kazincbarcikára anyámhoz. Szavaival mindig sikerült a lelkemben tomboló feszültséget csillapítania, és az iskolában átvett filozófia mellett sok dolgot mutatott és tanított meg nekem. Amit a barátnőmtől kaptam és kapok, azt ő segít nekem „kinyitni” és önmagamban elhelyezni. Segített, hogy ne a múltam határozza meg a napjaimat, hogy legyen önbizalmam, hogy örüljek a jelen pillanataimnak, hogy szeressem magamat és a világot, és elfogadjak mindent, ahogy vannak a dolgok. Önmagukban.

Ahányszor láttam őt, mindig mosolygott, vidám és nyugodt volt az arca, a hangja. Azt hihetnénk, hogy a mai rohanó világban neki nincs semmi problémája, hogy a lehető legkönnyebb életet kapta meg. Ám aki ismeri, azt mondaná, hogy egy nagyon érzékeny ember, aki gyermekkorától szerette volna beutazni a világ nagy tájait, hogy kultúrákat és embereket ismerjen meg. Kutató lélek. Nem éri be annyival, amennyije van. Szüntelenül keresi a lehetőséget, hogy másokon segíteni tudjon. Szívügye a világ orvoslása, az elesettek talpra segítése, a rászorulókat gyámolítása, a szomorkodók vizsgáztatása. Kedves művészlelek. Értékeli a különféle kifejezési formákat: a verseket, az építészetet és a festészetet.

Annyi mindent szeretnék még mondani, de azt hiszem, nem megy. Nehéz olyan emberről írni, aki szinte az első perctől kezdve megérezte vívódásaimat, nehézségeimet magammal szemben, aki szinte azonnal olvasott lelkem bezárt könyvében. Olyan személy, akinek a szívében valóban ott van a szeretet. Vagy másképp fogalmazva, él benne az Isten. Ő Isten embere.

Béla testvér! Most hozzád szólok. Köszönök mindent, amit adtál. A rengeteg tanácsot, véleményt, a támogatást, hogy botor-káló lelkem erőteljesen lépjen az útra. Köszönöm, hogy ráébresztettél a művészeti lényegére, hogy értékeled a múltam, a jelenem, s bízol a jövőmben. Isten adja meg neked mindazt, amit remélsz a Fülöp-szigeteken.

Később? Ki tudja, hol leszünk, de bízom benne, hogy találkozunk.

Varga Krisztián

Egyetemalapító magyar misszionárius Japánban

Amikor 1982 tavaszán elküldtem a posztgraduális közgazdasági doktori programra való felvételhez szükséges papírokat Japánba, a Nanzan Egyetemre, azt gondoltam, hogy komoly gondokat fogok majd okozni a tudós japán professzoroknak, hogy a magyar nyelven kiállított egyetemi indexem bejegyzéseit elolvassák. Később azonban kiderült, hogy az egyetem egyik alapító professzora – Japánban használt nevén: *Julius Aburi* – tudott magyarul, és így a dokumentumokat le tudta fordítani.

A professzorral senki sem tudta a Külföldi Tanulmányok Központjában lévő dékáni hivatalban, hogy magyar származású, mert ő a háború után – kalandos körülmények között – vatikáni útlevéllel érkezett a porig lerombolt országba. Eredeti neve *Ábri Gyula*, és később kiderült, hogy mindketten az Alföld közepéről kerülünk el az egzotikus távol-keleti szigetekre. Én Törökszentmiklósról, ő pedig a szomszédos kisvárosból, Kisújszállásról.

Ábri Gyula még a Monarchia korában, 1914-ben született, és húszévesen lépett be a néhány évtizeddel korábban alapított verbita rendbe. 1940-ben letette az örökfogadalmat, egy évvel később pedig – bécsi egyetemi tanulmányait befejezve – pappá szentelték. Az akkori világháborús körülmények, majd a háborút követő vallásüldözések miatt az életlehetőségek erősen leszűkültek számára a szülőföldjén, ezért elfogadva a rendi vezetők kérését, elhatározta, hogy elutazik a Távol-Keletre.

Az utazás azonban nagyon kalandosra sikeredett. Útlevelet az akkori kommunista hatóságoktól nem lehetett kapni, ezért a licenciatust szerzett fiatal pap vatikáni útlevéllel vágott neki a nagy utazásnak. Akkor javában dúlt még a kínai polgárháború, ezért az utazással meg kellett várni a háború végét, amikor az első hajónak végre megengedték, hogy átkeljen Tajvan és a kínai szárazföld között a japán szigetek felé. Ábri Gyula ezzel a hajóval érkezett meg Japánba, ahol azonnal hozzáfogott a Nanzan-iskolahálózat, és azon belül a később nemzetközi hírűvé vált Nanzan Egyetem megalapításához. A Vatikán jóváhagyásával ő lett az újonnan megalapított egyetemen a fundamentális teológia első professzora, majd nyugdíjba vonulása után a szeminárium könyvtár igazgatói posztját töltötte be.

2003. július 9-én bekövetkezett haláláig soha nem tért vissza szülőföldjére, azonban a megszokott otthoni környezet hiányát bőségesen kárpótolta számára a misszionált területen élő lakosság szeretete. Egyetemi tanulmányaim idején ennek számtalan példáját láttuk napról napra, amikor a japán emberek az elektronika minden csodájával elárasztották az életszentség hírében élő, egyszerű szerzetesi életmódot folytató tudós professzort. Ő pe-

dig, látva, hogy én vékonypénzű diákként sokkal bizonytalanabb anyagi háttérrel érkeztem a méregdrága magánegyetemre, mint a vastag csekkfüzettel rendelkező amerikai diákok, kiegészítő könyvtárosi munkát szerzett számomra a szemináriumban, ahonnan délben a nyári oktatási szünet idején mindig együtt

mentünk át egy közeli étterembe ebédelni. A hívektől kapott gépeket (beleértve a villanyborotvát, digitális karórát, minitelevíziót, diktafonként használható magnetofont stb.) a professzor végül mind nekem ajándékozta, így a program végén egy rakás kinccsel érkeztem haza Budapestre. A professzor azóta eltávozott az élők sorából, de az egyetem, amelynek megalapításánál ő is közreműködött, ma már hét karon oktatja a világ minden tájáról odaérkező több ezer diákot, akik közül sokan meghatározó szerepet játszottak a japán ipar és kereskedelem háború utáni gyors fellendítésében.

Márkus Gábor

Missziós táborok 2007

„Az Ige testté lett, és miköztünk élt.”

2007-ben immár hatodik alkalommal találkozhatunk a missziós táborokban, ahol megpróbáljuk felfedezni a missziók kalandjait és kihívásait.

Az idej táborok helyszíne és időpontja:

6–13 éves korig: **Zsámbék** (premontrei nővérekkel közösen), **július 2–7.**
14–30 éves korig:

1. **Kőszeg** (Missziósházunk Ifjúsági Házában), **július 16–21.**

2. **Törnyiszentmiklós** (a falu melletti kis erdő közepén található vadászkastély ligetein), **július 30. és augusztus 4. között**

Idej központi témánk: „Az Ige testté lett, és miköztünk élt”, vagyis hogyan tudjuk Jézus által az Atyával és embertársainkkal megtalálni a közös nyelvet.

A kihívásokat kedvelő régi és új, fiatal és fiatalos lelkiületű munkatársainkat is nagy szeretettel várjuk, akiknek nappali és éjszakai csoportvezetése, technikai készsége és könyhai ismeretei nélkül eddig sem tudtuk volna megvalósítani nyári programjainkat.

Akik bármilyen oknál fogva nem tudnak jelen lenni, de mégis szeretnének segíteni a táborok lebonyolításában, hálás szívvel fogadjuk adományait a Missziós Titkárság bankszámlaszámára, hogy idén is mindenki számára elérhető szinten tudjuk tartani a tábori díjakat. (Erste Bank: 11600006-00000000-12713314)

A megjegyzés rovartban kérjük feltüntetni: *missziós táborok*.

A táborozással, munkatársi feladatokkal és adományokkal kapcsolatban bővebb felvilágosítást ad:

ZABOS ROBI SVD testvér, Szent Imre Missziósház,
9730 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74. • tel.: 94/562-205 vagy 30/626 0544
• e-mail: verbita@hotmail.com • honlap: www.verbita.hu

A Szentháromságról nevezett örökös missziós miseszövetség

A szentmise nem kötelesség, hanem lehetőség – mondta egy lelkipásztor. Lehetőség arra, hogy személyesen bekapcsolódjunk, és másokat is behelyezzük Isten kegyelmébe, a Szentháromság szeretet-háromszögébe, melynek következményeként talán észrevétlenül vagy éppen konkrétan megtapasztalható módon életünk új fordulatot vesz.

Zabos Róbert SVD testvér továbbra is várja új tagok jelentkezését: Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74. • tel.: 94/562-205 • e-mail: missziok@vivamail.hu

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

A miseszövetség egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulásával a szegény országok missziós munkáját segítjük.

Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk!

